

VERONIKA A SENIORSKÁ RODEO

Čtvrtek, 19 listopad 2020

Bylo

mi něco kolem dvaceti let, v profesním i soukromém životě se mi velmi dařilo, a já, laická nováček a zkušenost, jsem se rozhodla splatit dluh společnosti. Přihlásila jsem se jako dobrovolnice do pečovatelského domu pro psychicky nemocné seniory. Docházela jsem tam jednou týdně, odpoledne, se seniory hrávala společenskou deskovou hru, a pak na procházku s nimi chodila na procházky do nedalekého parku. V pátek jsem doprovázela do kostela, pádně jsem našla jinou společnou aktivitu.

Akoliv staroukování byli často pod dývkami lásky, některým nemoc zatemnila mozek a zub času se podepsal na jejich fyzických schránkách, bylo po mě zřejmé, že ve své době to byli statní chlapi a nezáměrná dka na vysokých křídlech pozic. Přijeli jedni z procházce v parku se milými pářičky za hlasitěho jásotu rozbíhali jako radioaktivní vlivy po půl buchu Chernobylu.

Zbyl, páté

editel mezinárodního hutního závodu, za bojového pokřiku obsadil pískovici a vydal se holičkám zabavit kyblíky i lopatky.

Spytihněv,

světu času majitel pivovaru, obkláčil skupinu vystrašených jiskřících prvních stupňů zřeknutí koly, kteří se po kole sjeli v parku ovocným pitím a zmrzlinou, a udělal jim hlasitou přednášku o škodlivosti alkoholismu. Nevěděl, nakolik vážně brali zmateného pářička v kostkovaném bažantníku a s vytahanými teplými, ale dle jejich vzájemně tuším, že se dodnes alkoholu ani nedotkli.

Zdeněk,

kteří mají jen jednu nohu, se snažil udělat ze svého invalidního vozíku turbo vozidlo a za pomoci druhých nohou a kusu klacku se vehementně odrazil od lavičky, aby mi ujel do blízkého křoví.

No, a Květo,

tehdejší vysoký úřadník z armády, to celý díl z kůry dětského hradu, kde si ve větině vybudoval bunkr, větně zřelostnický zřeknutí, a za pokřiku něčím nedostanou, vypláhl v jechný dýchací okruhu 5 km.

Ano, každé odpoledne s nimi mi dalo zabrat, a dodnes

nesměrně obdivuji jechný zdravotní sestry a pečovatelky, které s nimi pracovaly osm a více hodin denně.

Jednoho dne, kdy bylo jíměně krájsně poasí a chlapi

byli obdivuhodně hodní, odhlasovali si navzájemně cukřiny. Protože mi bylo jasné, že v pečovatelském domě jsou jim tyto radosti odepřeny, rozhodla jsem se jim zřeknutí dopřít. Usedli jsme do nedalekého tůlně cukřiny a oni si objednávali o sto jest. Kávičky se jílehačkou, mláčená koktejly, chlebočky v jeho druhu, zřeknutí, dorty a nappávali se tak, až jsem se obávala, že jejich pláň neudrží a stačí se kovově

zanechaj- v cukr- v 1/2raznou pachovou stopu.

Jak jim tak rozja- en- m z- ily o- ka a veselost- se jim
t- sly vr- s- it- brady, rozn- n- le jsem se usm- vala, a rozhodla se radovat s
nimi. Sle- na serv- rka kolem n- s b- hala jako v- elka v jetelov- m poli, proto- e
na- je skupina slibovala bohatou tr- bu. Kdy- u- m- li dost, po- dala jsem o - et s
t- m, - e si to bude platit ka- d- 1/2 zvl- i- . Tu se sta- e- kov- na m- plni o- ek- v- n-
zad- vali a - ekali, a- vyt- hnu pen- - enku.

A- tedy mi to do- ilo!

Vzhledem k tomu, - e byli zbaveni sv- pr- jvnosti, nikdo z
nich nem- l pen- ze! Tak jsem tedy nechala v cukr- n- m- j m- s- - n- rozpo- et na
j- dlo, a p- mi odchodu jsem se je- it- pra- ily hlavou do z- rubn- dve- -, aby se mi
rozsv- tilo.

Tolik k onomu seniorsk- mu rodeu....VERONIKA